

høiere end de fremmede, og det er, som sagt, kun naar vi ikke kunne faae Folk her, at vi tage fremmede Folk, men er Nødstilfældet indtruffet, saa indseer jeg rigtignok ikke, hvorfor nogen Lov skal forhindre i at tage Folk, hvor man kan faae dem. Jeg formoder, at det vil være fordeelagtigt for Landet, at der seiler saa mange danske Skibe som muligt, og at det vil være til Skade for Landet, om noget dansk Skib bliver liggende stille af Mangel paa Folk. Jeg er altsaa meget langt fra at dele den Mening, som blev yttret af det ærede Medlem, der ellers har saa stort Kjendskab til slige Forhold (v. Doctum), at der skulde være noget Betænkeligt ved at gaae ind paa Lovforslaget; skulde der være nogen Betænkelse for mig, saa var det i ethvert Tilfælde i en ganske anden Retning end den af den ærede Rigsdagsmand omtalte, og dersom Tiden tillod det, kunde jeg saaledes være meget fristet til at stille et Ændringsforslag, som gik ud paa, at der skulde være aldeles fri Forhyring af Matroser.

Jeg er enig med det ærede Medlem i, at den nærværende Bærnepligt for Soudskrivningen driver endeel dygtige Folk herfra Landet. Det er et Spørgsmaal, som har beskjæftiget flere af os, men som endnu ikke er kommet for heri Thinget, men det forekommer ogsaa mig, at han dog tog Noget feil i at nævne denne Byrde under denne Sag, thi enhver Mand er jo pligtig til at tjene til Landets Forsvar, være sig enten tilføes eller tillands, og det er desuden umuligt at give en saadan Gyre til Orlogs, som Tidsconjunctionerne maaskee ellers medføre, at man maa give til Coffardies; blev det Tilfælde, vilde det slet ingen Byrde være

at tjene til Orlogs, hvilket Bærnepligten jo dog efter sin Natur maa være. Jeg kan efter det saaledes Anførte ikke Andet end anbefale dette Lovforslag, som vi vist længe kunde have ventet paa, naar ikke den høitærede Justitsminister, som har nogen Indsigt i denne Sag, ved en foreløbig Lov havde villet hjælpe paa dette Forhold, medens den under de tidligere Ministerier i en lang Række har ligget uden at blive bragt i Orden.

v. Doctum: Ja, jeg kan ikke Andet end i flere Retninger være de ærede sidste Talere særdeles forbundne for de Uttringer, vi her i Salen have hørt med Hensyn til, at det virkelig er den ringe Gyre, som Folkene faae til Orlogs, som bringer en heel Deel af Matrosstanden til at søge sit Erhverv udenfor Landets Grændser. Og jeg vil som Følge deraf stole paa, at de af al Magt ville bidrage til, at det maa komme saavidt, at vore Orlogsmatroser blive saaledes betalte, at de som andre Borgere her i Danmark ville finde, at her er godt at være. Factum viser for Diebliffet, at de foretrakke at gaae bort fremfor at blive indenfor Rigets Grændser. Med Hensyn til hvad den ærede sidste Taler anførte om, at han maatte takke mig for de Dølysninger, jeg havde meddeelt for de syv Aar fra 1845—52, som gik ud paa, at Matrosantallet var steget med 25 Procent, da er det mig meget smigrende, at en Mand med hans Kundskab i det Hele og med det Kjendskab, han har til disse Forhold, skulde kunne modtage Underretning af mig. Jeg kan forøvrigt forstikke ham om, at den er fuldkommen rigtig, og naar han vil see efter i det statistiske Tabelværk, vil han finde det.